HELSINGIN SANOMAT Uutiset Lehdet

Kun Tommi, 46, ja Hertta, 18, kohtasivat Suomi puhuu -tapaamisessa, turha small talk jäi väliin: ”Olen kaiken pahan alku”

Hertta Huovila ja Tommi Turunen kohtasivat Helsingin Sanomien Suomi puhuu -kampanjassa. Molemmista oli kiinnostavaa vaihtaa ajatuksia niin eri-ikäisen ihmisen kanssa.

Tommi Turunen ja Hertta Huovila olivat erimielisiä muun muassa verotuksesta. Toisaalta huoli ilmastonmuutoksesta yhdisti keskustelijoita. KUVA: MIKKO SUUTARINEN / HS

Anna Takala HS

2.4.2019 2:00 | Päivitetty 2.4.2019 10:01

Jos joku on näistä asioista eri mieltä, hän on todennäköisesti nuori nainen. Näin mietti myyjänä työskentelevä **Tommi Turunen**, 46, vastatessaan Helsingin Sanomien Suomi puhuu -kampanjan väittämiin.

Turunen ei kuitenkaan osannut aavistaa, että hänen keskustelukumppaninsa oli olisi näin nuori nainen, 18-vuotias lukiolainen.

”Saat nyt äänestää ensimmäistä kertaa. Meinaatko äänestää?” Turunen kysyy ensi töikseen **Hertta Huovilalta**.

Huovila ja Turunen tapaavat Sivukirjasto-baarissa Helsingin Kalliossa. He ovat molemmat vastanneet alkuvuodesta netissä HS:n Suomi puhuu -arvokyselyyn, minkä jälkeen algoritmi on valinnut heille vastaajien joukosta mahdollisimman erimielisen parin.

Huovila vastaa Turusen tiedusteluun äänestämisestä myöntävästi.

”En ole vielä ihan varma ehdokkaasta, mutta puolue on selvä.”

Turunen nyökkää.

”Olen aina pitänyt äänestämistä tärkeänä. Nyt mennään kuitenkin niin huonoon suuntaan, etten ole varma, kannattaako se”, hän sanoo.

Huovila katsoo Turusta kysyvästi.

”Millä tavalla mennään mielestäsi huonoon suuntaan?”

Tommi Turunen ja Hertta Huovila keskustelivat Kalliossa. KUVA: MIKKO SUUTARINEN / HS

Kaksikkoa ei ainakaan voi syyttää turhasta small talkista. Oluttuoppien ääressä on ehditty istua vasta pari minuuttia, ja keskustelu on jo tiukasti kiinni politiikassa.

Turunen kertoo olevansa turhautunut poliittiseen järjestelmään, jossa yhdellä kansanedustajalla ei ole juuri mahdollisuuksia vaikuttaa asioihin. Erityisen pettynyt hän sanoo olleensa kokoomuksen ja keskustan sote-sopimiseen, jossa keskusta halusi maakuntamallin ja kokoomus valinnanvapauden.

”Puolueet tekevät vain lehmänkauppoja keskenään. Yksi ihminen ei voi vaikuttaa mihinkään eduskunnassa. Jos et saa tarpeeksi jengiä ajatustesi taakse, et voi tehdä mitään”, Turunen perustelee näkemyksiään politiikan huonosta suunnasta.

Huovila nyökyttelee kohteliaasti.

”Käytkö kavereiden kanssa paljonkin keskusteluja politiikasta?” Turunen kysyy.

”Lähipiirissä monet ovat kiinnostuneet ympäristövaikuttamisesta ja vaikuttamisesta ylipäänsä”, Huovila vastaa.

”Omasta kaveripiiristä tarkasteltuna tuntuu hassulta, etteivät nuoret äänestä. Minusta on hienoa, että nuoret toimivat ilmaston eteen.”

Nyt päästäänkin ensimmäiseen erimielisyyteen – ainakin melkein.

Huovila ja Tuovinen ovat olleet eri mieltä väitteestä *Autoilua, lihan syömistä ja lentämistä pitäisi verottaa ilmaston takia.* Molemmat ovat huolissaan ympäristöstä ja ilmastonmuutoksesta, mutta keinoista ilmastonmuutoksen torjumiseksi ollaan paikoin erimielisiä.

Autoilu on vain pieni osa Suomen kokonaispäästöistä. Jos autoilun verotusta ryhdytään kiristämään, se osuu ensisijaisesti pienituloisiin, Turunen sanoo.

”Kysymyksenasettelu on tässä minusta hassu. Meidän pitäisi tehdä muutoksia, mutta verotus on siihen keinona väärä. Verotuksen kiristämisestä kärsivät köyhät, ja sen ohjausvaikutukset ovat olemattomat”, Turunen perustelee.

”Meidän pitää tukea sitä, että ympäristöystävälliset valinnat olisivat kannattavampia. Eihän lihan verotus olisi keneltäkään pois”, Huovila vastaa.

Seuraa pitkä keskustelu, jossa pohditaan muun muassa Suomen mahdollisuuksia verottaa ulkomaisia tuotteita, lähiruoan ja luomun suosimista sekä ilmastonmuutoksen torjumisen vaikeutta.

Huovila ehdottaa maataloustukien ohjaamista ympäristöystävällisempään suuntaan. Turunen nyökyttelee.

”Mutta sitten se menee kuitenkin aina niin, että ainoana ratkaisuna tarjotaan sitä verotusta”, hän sanoo.

”Mikä se sinun vaihtoehtosi sitten olisi?” Huovila kysyy.

”Se on vaikea kysymys. Ehkä tukisin mieluummin ympäristöystävällisiä asioita vähentämällä niiden verotusta”, Turunen vastaa ja toistaa argumenttinsa verotuksen huonoista ohjausvaikutuksista.

”Mutta eikö tuossa sinunkin ehdotuksessasi ole kyse siitä, että verotuksella ohjataan ihmisten kulutusta?” Huovila kysyy.

Keskustelu jää pyörimään hetkeksi kehää verotuksen ympärille. Tästä asiasta ei näyttäisi muodostuvan yksimielisyyttä.

Erityisen vaikea paikka on autoilun verotus. Molemmat ovat sitä mieltä, että joissain paikoissa autoa tarvitaan enemmän kuin toisissa ja sen takia yksi ratkaisu koko Suomelle on huono.

”Pääkaupunkiseudulla auto on turha. Autoilun verotusta voisi säätää alueellisesti. Esimerkiksi tietullit, nehän olisivat alueellinen ratkaisu”, Huovila ehdottaa.

”Tietullit ovat vitsi. Se on täysin absurdi ajatus”, Turunen tyrmää Huovilan ehdotuksen.

”Miksi se ei toimisi?” Huovila kysyy.

”Meillä on niin vähän autoja. Sen ylläpito maksaisi varmaan enemmän kuin se tuottaisi”, Turunen sanoo.

Hän nostaa esille keskustalaisen liikenneministerin **Anne Bernerin** parin vuoden takaisen ehdotuksen, jossa tienkäyttömaksuja kerättäisiin sen mukaan, missä autolla liikkuu.

”Siinä joku seuraa sinua koko ajan. Kohta ollaan siinä, että kaikkia tekemisiämme seurataan ja meitä laskutetaan sen mukaan. Nyt Tommi söi roskaruokaa, nostetaanpa vähän sen terveyskeskusmaksua”, Turunen maalailee.

Huovila pitää tätä kaukaa haettuna.

”Eihän autoilu liity sinun elämäntapoihisi. Ei autoilun verotus tiemaksuilla tarkoittaisi mitään yleistä pisteytysjärjestelmää, jossa meidän elämäntapaamme arvioitaisiin.”

Tommi Turusen mielestä puhe tasa-arvosta on jo mennyt liian pitkälle. Hertta Huovilan mielestä tasa-arvopuhetta ei ole liikaa. KUVA: MIKKO SUUTARINEN / HS

Suhde autoiluun jakaa selvästi Turusta ja Huovilaa.

”Minulla on yksi kaveri, jonka mielestä koko kaupungin pitäisi olla autoton”, Turunen sanoo.

”Mutta sehän olisi vain hyvä”, Huovila innostuu.

”Keitä täällä silloin asuisi? Mitä tapahtuisi, jos autoilu kiellettäisiin?” Turunen kysyy.

”Kyllähän täällä silti asuisi porukkaa. Ei se tarkoittaisi, että koko Helsingin seutu olisi autoton. Silloin voitaisiin kehittää pyöräteitä ja julkista liikennettä vielä paremmin”, Huovila vastaa.

Huovilan ja Turusen autoilua koskeviin erimielisyyksiin vaikuttaa se, että he käyttävät autoa hyvin eri tavoin. Turunen ajaa autolla päivittäin, Huovilalla ei ole edes ajokorttia.

”Lapsuudessa meillä on käytetty autoa. Jos ajatellaan koko Suomen mittakaavaa, minun on täältä Helsingistä aika turha huudella ohjeita siihen, miten muualla Suomessa pitäisi käyttää autoa”, Huovila pohtii.

Turusen ja Huovilan tuopit ovat tyhjentyneet jossain kohtaa verotuskeskustelun aikana. Toisia ei haeta: keskustelu sujuu varsin hyvin ilmankin.

Nyt käsitellään tasa-arvoa sekä miesten ja naisten rooleja. Turunen ja Huovila ovat vastaustensa perusteella niistäkin eri mieltä. Tai no, molemmat kyllä sanovat kannattavansa tasa-arvoa, mutta määritelmistä ja keinoista ollaan jälleen kerran erimielisiä.

Turunen tarkastelee tasa-arvoa ensisijaisesti taloudellisena tasa-arvona. Huovilalle tasa-arvo tarkoittaa tasa-arvoa kaikenlaisten ihmisryhmien välillä.

”Olen kaiken pahan alku, sillä olen valkoihoinen heteromies. Minun pitäisi muuttua feministiksi. Jos olisin nainen, se olisi parempi. Ehkä jos olisin homo, se voisi olla askel parempaan suuntaan. Miksi ei saa olla mies ja silti kunnioittaa naisia?” Turunen kysyy.

”Ei vaatimus miesten ja naisten tasa-arvosta tarkoita tuota. Se, mitä vaaditaan, on, että miehet ja naiset olisivat tasa-arvoisia keskenään. Että niin naisilla kuin miehilläkin olisi enemmän vapautta ilmaista sukupuoltaan”, Huovila vastaa.

Turunen on huolissaan siitä, etteivät tytöt saa enää olla tyttöjä ja pojat poikia. Huovilan mukaan huoli on turha.

”Ei tässä vaadita sitä, että kaikki olisivat muunsukupuolisia tai että sukupuoltaan ei saisi ilmaista haluamallaan tavalla. Tässä vaaditaan jokaiselle vapautta olla sellainen kuin on.”

Pari tuntia on kulunut hujauksessa. Keskustelussa on ehditty käsitellä edellä mainittujen aiheiden lisäksi ainakin maahanmuuttoa, perustuloa ja aluepolitiikkaa.

Lopuksi Turunen ja Huovila pohtivat vielä nuorten tulevaisuudennäkymiä ja mahdollisuuksia. Turusta mietityttää, asettaako sosiaalinen media nuorille liikaa paineita elää tietynlaista elämää. Huovilan mielestä nykynuorilla on vapaus valita ja olla juuri sellaisia kuin he ovat.

”Siinä mielessä nuorilla on helppoa, että nyt on todella suvaitsevainen ilmapiiri”, Huovila pohtii.

”En minäkään muista, että meillä olisi nuorena ollut suvaitsemattomuutta. Jos joku oli homo, ei se ollut mikään ongelma”, Turunen sanoo.

Molempien mielestä tapaaminen on ollut onnistunut.

”On todella raikasta keskustella jonkun muun kuin omanikäisten miesten kanssa”, Turunen sanoo.

”On ihan supersiistiä, että tällaista tehdään! Meillä oli kuitenkin tosi paljon asioita, joista olimme myös samaa mieltä”, Huovinen komppaa.

Kun tapaaminen on päättynyt ja viimeiset valokuvat on otettu, kaksikko kättelee toisiaan kohteliaasti Kallion Karhupuistossa. Sen jälkeen molemmat lähtevät tahoilleen, täysin vastakkaisiin suuntiin.

Anna Takala. hs.fi. 2.4.2019.